

1993.

DADZIS 12

LĪGO, LĪGO!

IMANTS MELGAILIS

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Masu pikets

Rīgā, pie Skotas ielas 5. nama, kur agrāk bija specpoliklinika, bet tagad — veselības apdrošināšanas sabiedrība ARS, 24. jūnijā paredzēts jāgabērnu masu pikets. Galvenā prasība — valsts svētkos narkoloģiskā palīdzība jāsniedz bez maksas, tai skaitā arī "ESPERALA" ampulu ieviešana. Nama saimnieki apsver iespēju piketētājiem uzsaukt dažas kastes nacionāli alus.

Kolektīvā atžirgšana

Vēsturieki vienojušies, ka Latviesu Sociāldemokrātiskās Strādnieku partijas II kongress tomēr atklāts Rīgā 1905. gada 24. jūnijā. Pieminot šo izcilo notikumu savas organizācijas biogrāfijā, sociāldemokrāti šajā dienā Grīziņkalnā plāno saviestīgu saietu, lai svaigā gaisā kolektīvi atžirgtu pēc maz gulētas vai negulētas nakts. Paredzams, ka būšot arī Jānis Dinevičs, kam jau nopīts īpaši kupls zāļu un zaru vainags.

ALUS ar zemūdeni

Iespējams, ka līdz Jāņiem, vēlākais Pēteriem, valsti pārpludinās lēts "Tuborg" alus, ko piegādās tieši no Dānijas civila zemūdene balasta cisternās. Šo transporta līdzekli par 149 tūkstošiem ASV dolāru tepat Bolderājā nopirkusi kāda komercfirma, kas pagaidām vēlas palikt anonīma. Jo, raugi, ja vietējās alus darītavas, bankrota draudus saredzot, nolīgs Latvijas jūras spēkus šī peldlīdzekļa medībām, tai būs jāducina dažus metrus zem ūdens, tā pārvedot mazāk alus, kas tad jau maksās drusku dārgāk.

Tā kā Latvija pārdošanā esot vēl vismaz 15 krievu zemūdenes, nākamā "lidaka" tikšot iegādāta spirta importam.

UĢIS MEŽAVILKS

IMANTS MELGAILIS

ZALIE SAŠKĒĻUŠIES

Pēc Saeimas vēlēšanām šķelšanās nav gājusi secen arī Zaļo kustībai. Dabas aizstāvju radikālais spārns iestājas par zaļu Latviju bez Jāņu vainagiem, meijām un kalmēm, noliedzama arī paparžu plūksana un jānugunu dedzināšana. Šis kaitīgās un vulgārās ieražas nodarot jau tā noplicinātajai dabai milzu postu. Savrupnieki par savas partijas himnu izraudzijušies kādreizējo disidentu tekstu:

"Atmaskota beidzot tika Seno Jāņu politika: Izrādās, ka mūsu senči Bija dzērāji un plenči..."

UĢIS MEŽAVILKS

Reklāma "Dadzī"

Šo Saeimas vēlēšanu galvenā īpatnība bija tā, ka "Dadzis" nedrukāja nevienu politisko reklāmu, ja par tādu neuzskata "Latvijas ceļam" veļtito karikatūru konkursu. Un tikai tāpēc, ka totālu politisku tuvredzību parādīja visas partijas, apvienības un kopas, kuras savus ietaupījumus pirmsvēlēšanu propagandas tracī atvēlēja "Dienai", "Neatkarīgajai Gai", "Lauku Avīzei", it kā tām būtu vienīgā teikšana! Bet visi tie smukie ģimji, par solījumiem nemaz nerunājot, galu galā sagāja milzīgā putrā, kād laikrakstu vienā lappusē smaidīja pozīcija, bet otrā — opozīcija...

Man principā ir vienāga, kā katrs savus tukstošus un pat miljonus tērē. Jūtos gandarīts, ka "Dadzī" vārds šajā sakarā nav saistīts ne ar vienu politisku spēku, bet dzīve atkal atgrieziesies normālā guļmē un tāpēc es vēlos naidas mākieim atgādināt, ka:

- tikai un vienīgi "Dadzī" jūs varat pasūtīt un arī nodrukāt oriģinālu humoristisku reklāmu, kuru izstrādājuši valsts labākie karikatūristi

- reklamēšanās "Dadzī" nevis grauj, bet gan ceļ Jūsu prestižu tāpat kā eksponēšanās jebkurā citā "normālā" izdevumā;

- pašlaik "Dadzis" ir populārs izklaides žurnāls, kas iznāk aptuveni 25 tukstošu eksemplāru metienā un kuru lasa absolūti visu vecumu un profesiju, amatu un stāvokļu, arī dzimumu un tautību atsevišķi indivīdi, kas prot un pat neprot valsts valodul

Kungi, mēs esam gatavi izskatīt Jūsu priekšlikumus!

Egons Strautiņš

LĪGO!! LĪGO!! LĪGO!!

LUDIS DANILĀNS

© ŽURNĀLS "DADZIS", 1993

GALVENAIS REDAKTORS: Egons Strautiņš.
REDAKTORI: Andrejs Puriņš
un Ilze Strautiņa.
KONSULTANTI: Ziedonis Lešinskis
un Andrejs Vīte.
LITERĀRAIS REDAKTORS: Antons Sondars.
MAKSĪNIEKS: Uldis Freimanis.
MAKERS: Egāšs Grīķis.

Saimniecība

DIREKTORS: Juris Vīngris.
GRĀMATVEDE: Astrida Ola.

Redakcijas adrese:

Baloža dambis 3, ab. k. 19,
LV 1081 Rīga, Latvijas Republika.
Tālruni: 465 960, 469 568,
462 331.

Izdevējs: SIA izdevniecība "Dadzis".
Reģistrācijas apliecība Nr. 0644.

Salikis SIA "Dadzis" datorcentrā,
iespēsti a/zs "Preses nams" tipogrāfijā.
Pāssūtījuma Nr. 851

Cena kioskos 29 LVR

ĒRIKS OŠS

KATRAM LIKUMDEVĒJAM PA JĀNĪTIM!

Jaunais ir labi aizmirsts vecais. Un tāpēc piektās Saeimas sekmes galvenokārt būs atkarīgas no tā, cik laikus un godprātīgi visu padarīs aprūpes dienesti jau šomēnes, kad deputāti gan ir ievēlēti, bet runu un darbu putra vēl nemet pat pirmās likumrindas burbuli.

Ar pilnu atbildību paziņoju, ka tieši Zāļu vakarā un Jāņu dienā izšķirsies mūsu tautas un valsts nākotne. Ceru, ka uzticamu domubiedru grupa netērēs laiku plāpām, bet ar senču zintēm tiks zinātniski stingru pamatu nepieredzētam demokrātijas uzplaukumam.

Bezjēdzīgajos kopos saimniekošanas gados lauksaimniecība ir nolaista līdz kļūķim, tomēr vēl dažviet norās aug puķītes, ko sauc par laimītēm, arī par jānīšiem. Šīs puķītes jāsaplūc Zāļu vakarā katram deputātam pa vienai, t.i., apaļš simts. Tās jāsanes parlamenta ēkā un jāaizsprauž aiz dziedriem virs likumdevēju darba vietām. Apmēram nedēļas laikā ziedīgi vai nu vairāk uzplauks vai arī noviltis. Noviltie parādīs uz šogad bezcerīgi nikstošiem cilvēkiem, bet uzplaukušie liecinās par deputātu spožu nākotni. Šīs skaidrās zīmes uzreiz jāus izvairīties no kļūdām un vadošajos amatos ievēlēt tikai un tikai visuzplaukušāko jānīšu īpašniekus. Var rasties jautājums — kā noteikt, kur katram jaunajam likumdevējam sēžu telpā jāsež? Senči tik nopietnai zīlēšanai izmantoja baltu zirgu, taču var rasties tehniskas grūtības, mēģinot lopīgu uzdabāt otrajā vai pat trešajā stāvā. Tad nu jāizlīdzas ar lozēšanu. Vēl var skaitīt enīk, benīk, sikelsā, var arī izsludināt nacionālo ekspreskonkursu par vislatviskāko skaitām pantīgu deputātu krēslu sadaļei.

Tas vēl nav viss. Jāņu naktī un pirms tās jātiek galā arī ar citām izdarībām, lai augstajā namā valdītu ceļu kustība un partiju saskaņa. Pāri Daugavai un garām Prezidenta rezidencei līdz Jēkabieles kāpnēm aiz galotnes no meža jāatvelk pilādzis. Ar to jāizslauka parlamenta griesti un kakti, tad deputāti visa gadu būs veseli, sēžu zāles stūros jānoliek pilādža zari vai meijas, tas lieti der, lai viedos likumdevējus nemocītu lietuvēns. Pilādžzari jāaizsprauž arī aiz spārēm un vērbalkiem — lai raganas atdurās. Vēl pilādžu sprints jāizveido pie iecjas un kāpņu galā, kur izvietota apsardze — tad velns neapstās, raganas nenoburs un arī krāsaino metālu zagļi izkārtņi tiks micrā.

Kā zināms, Augstākās Padomes laikā dažbrīd likumdevēji bija spiesti savā darba vietā pat nakšņot. Ja nu tik pilnestrīgs darbs paredzams arī Saeimā, tad likumu klētiņā, kas domāta gulēšanai, jāizkar pilādžu zari ar lapām uz leju, lai raganai sāp acis, kad tā skatās caur atslēgas caurumu un pavedina deputātus un deputātes.

Vēl drošībai uz parlamenta ēkas jumta jāsasviež dadži — lai raganas un citi mošķi noduras. Tā kā ēkā ir diezgan augsta, dadžu klājuma izveidei lieti noderēs armijas helikopteri. Šīs akcijas rezultātā vienlaikus tiks izravēti arī Rīgas parki un dārzi, jo uz jumta ar mazu dadžu saujīgu var nepietikt — nebūs plīnotās iedarbības.

Nav nodēpams, ka Augstākajā Padomē daži deputāti saprecējās. Lai šo svētīgo kustību veicinātu un lai mīlestība, kā saka, neaizietu svāpē, sēžu zālē pie griestiem vēl jāpakar divas bērzu slotas, kas sasietas kopā, tas nodrošinās

ikvienai topošajai māmiņai dvīņš. Ja šo vienkāršo, bet iedarbīgo paņēmieni liktu lietā arī citur latviešu ģimenēs, ātri vien būtu atrisinātas tautas demogrāfijas problēmas. Tas savukārt parlamentam ļautu pieņemt visdemokrātiskāko pilsonības likumu pasaulē.

Arī paši deputāti nedrīkst palikt nomaļus no šī sagatavošanas darba. Ja nav iespēju un gribas sevi pamatīgāk nodrošināt, jānopērk tingū vismaz paparžu sauja un jāatceras — kas Jāpos guļ papardēs, tam piepildās viss, ko viņš vēlas. Daļais dzimums, kas parasti izcēlies ar lielāku drosmi, var pārbaudīt vēl kādu ticējumu: "Jāņu naktī meitai jānoģērbjas plikai, jāuzliek rožu vaiņags galvā, kurš puisis to noķers, tas būs meitas nākamais vīrs." Minētā zīlēšana gan nebūtu ieteicama parlamenta telpās un Ēkoma Isukumā.

Tautas ticējumus mūsdienīgi pētījis
JĀNIS JĀSONS

UĢIS MEŽAVILKS

Iespējamā variācija no cikla "Krustmātes Agates aģentūra darbojas"

Dažas rindas kriminālchronikā

Rīgā noticis kārtējais laupīšanas mēģinājums. Vakar pulksten 12 trīs bruņoti vīrieši ielauzās kādā dzīvoklī, pārsteidzot ģimeni pusdienojam. Saimnieki neapmulsu un lūdza negaidītos ciemiņus pie galda. Pēc draudzīgām pusdienām no minētā dzīvokļa nav pazudis itin nekas, bet šajā ģimenē tuvākajā laikā tikšot svinētas kāzas. Apsolījis konfliktā neiejaukt policiju, ģimenes galva pieprasīja, lai laupītāji bez ierunām prec viņa trīs pagaidām vēl neprecētās meitas.

Bridinājums pārējiem kriminālelementiem – padomājiet, vai magnetofons, zeltlīstas un konservu burkas ir tā vērtas, lai jūs uz visu mūžu (iespējams) zaudētu savu brīvību!

Nepieciešams adaptācijas periods

Pēc tam, kad veikalos atkal parādījās šokolādes konfektes un kārtējās ministru kabineta kļūdas dēļ tika paaugstinātas algas, tika novēroti daudzi smagi saslimšanas gadījumi. Pēc ilgstošas atturības visvērtaināk uz šokolādi reaģēja vidējās un vecākās paaudzes cilvēku organismi.

Šobrīd mediķi izstrādā zinātniski pamatu terapiju, kā atkal pierast pie šādiem produktiem. Domājams, ka visplašāk adaptācijas periodā tiks izmantots paņēmiens — ēšana ar acīm. Tiem, kas vēlēšies atkal savā uzturā lietot šokolādes konfektes, ieteicams apmēram mēnesi vismaz pusstundu dienā aplūkot nelielu konfekšu kaudzīti (apmēram 100 gramus ar "Serenādi", "Vāverīti", "Lācīti ķepainīti" utt.).

Esiet taču patrioti!

Plašu nosodījumu saņēmušas vairākas firmas, kas ar apbrīnojamu centību ievazā mūsu valstī citās zemēs ražotu alu, apdraudot vietējo brūžu ekonomiskās izdzīvošanas iespējas. Līgo vakarā iecerēta vistautas protesta manifestācija, kuras laikā tiks pārbaudīta katra tirgotava un konfiscēts itin viss importētais alus, ar īpašu bardzību vērsoties pret vācu un dāņu. Iespējams, ka pēc šīs akcijas tautas liksmē sasniegs apogeju, jo alus netiks saliets Daugavā, lai saudzētu mūsu likteņupī no piesārņošanas.

Izrāde nav jāatceļ, bet jāpārvieto

Vienā no Rīgas prominentākajiem teātriem 6. jūnija vakarā nācās atcelt izrādi, jo pusstundu pirms tās sākuma atklājās, ka kāda teātra darbiniece solidākās vakarkleitas un frakas izīrējusi Preses balles lūgtajiem viesiem. Teātra direktors skatītājiem pavēstīja, ko šovakar viņi var būt brīvi.

Eksperti nosprieda, ka šāds situācijas atrisinājums nav bijis isti korekts. Kā iespējamā alternatīva tika ieteikts variants skatītājus pārvietot uz Preses balles norises vietu. Šajā gadījumā teātris varēja būt absolūti drošs, ka tas saviem skatītājiem piedāvājis visspožāko izrādi šajā sezonā.

Kārtēja labdarības akcija

Kāds latviešu izcelsmes žurnālists tuvākajā laikā iecerējis izdot pavārgrāmatu, kurā galveno vietu aizņems ekonomisku zupu receptes. Apetītes rosināšanai grāmatas pielikumā paredzēts sniegt informāciju par to, ko pēdējos pastāvīgo gados bija iespējams redzēt LKP CK banketos. Autors izvēlējis zelta vidusceļu starp mūsu vēlmēm un iespējām, neriskējot aprakstīt pēdējā pusgada banketu gastronomiskās izvirtības.

Grāmatu nolemts drukāt visu tautu aptverošā metienā un izdalīt par brīvu katram Latvijas pilsonim, uzrādot pasi.

Ilma Zvirbule

Ja Jāņu naktī ...

Ja Jāņu naktī, papardes ziedu meklējot, jums piepalīdz trīs jāņabērni, kā var zināt, no kura pieprasīt alimentus?

Ja Jāņu naktī, jāņuzāles lasīdama, esat iemaldījusies jaunsaimnieka pļavā, kā var zināt, kādu izpirkšanas maksu viņam piedāvāt — naudā vai graudā?

Ja Jāņu naktī krūmos šauj, kā var zināt, vai tas ir zemessargu svētku salūts vai mafiju karš?

Ja Jāņu naktī kāds prot vairāk nekā trīs jāņudziesmas, tad var zināt pavisam skaidri — tas ir ārzemnieks.

MĀRIS ZĒBERGS

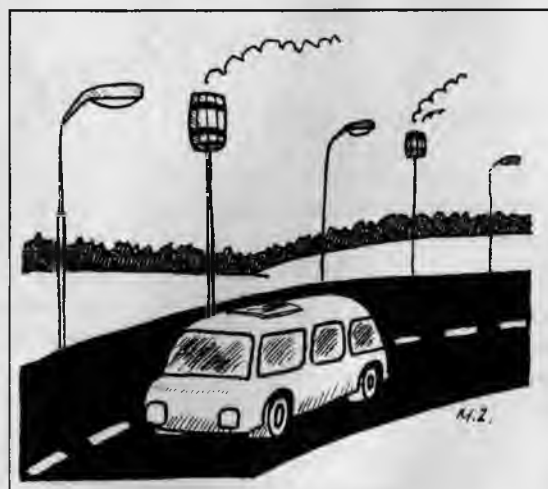

IVARS CIŠS

Ja Jāņu naktī sajūtat degošas gumijas smaku, kā var zināt, vai tur ugunskurā nokurina izputējušās paju sabiedrības pēdējā traktora riepas vai arī laupītāji aizdedzinājuši nozagtu automašīnu, kurā gul liķis?

Ja Jāņu naktī jūs sakož kāds zvērs, kā var zināt, vai tā ir traka lapsa un jums jāiet potēties vai arī tas ir firmas īpašnieka rotveilers un jums ir cerība saņemt sāpju naudu?

Ja Jāņu naktī zaļumballes kioskā pustumsā no pieclatu banknotes jums izdod metāla ripiņu, kā var zināt, vai tas ir lats, divlatnieks vai krievu piecdesmit kapeikas?

MĀRIS ZĒBERGS

PUNDELES LIDOJUMS

Viss sākās ar to, ka es gandrīz satrīdējos ar savu labāko draudzeni un salona līdzstrādnieci Annu. Gribējām pasūtīt jaunu izkārti un sākām apsvērt, vai uz tās nevajadzētu rakstīt "Zuzanna un &".

— Drīzāk gan — "Zuzanna un Džo", — ģiftīgi noteica Anna. Lai tā būtu, patiesībai acis nespļausi. Džo, jeb kristītajā vārdā Jānis, aizjūras letiņš, kas savu vārdu nīda tikpat stipri kā latviešu svētdienas skolu, 3x3 nometnes un tautas deju kopu, mūsu salonā pirmo reizi iegriezās nejausi, garāmejojot, kad uzņēma videofilmu par Latvijā atdzimušo privāto saimniecisko iniciatīvu. Filmas uzņemšana, saprotat paši, ir ilgstošs process, un es tagad vairs lāgā nezinu, kas Džo mūsu salonam ir — sponsors vai mecenāts.

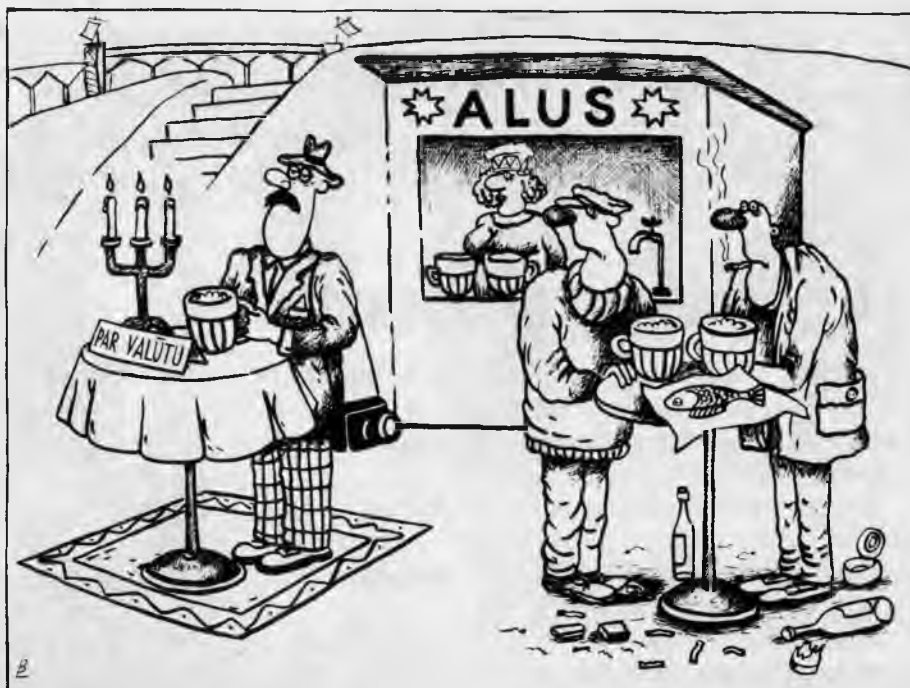
— Tas atkarīgs no tā, kas tev ir mīlestība. Ja sports, tad sponsors, ja māksla — tad mecenāts, — Anna iekoda.

Sazin, cik ilgi mēs tā būtu ecējušās, ja salonā neiedrāžtos jau pieminētais Džo ar grandiozu ideju. Viņam bija piezvanījuši aizjūras vecīši un apstāvējuši vienu kārtīgu filmu par to, kā īsti tautiskā garā dzimtenē svin Jāņus. Va, vells! Kur lai es, pilsētas meitene, ņemu īsti tautisku ligošanu? Par laimi atcerējos, ka Anna ir izbījusi folkloriste.

— Anna! — teicu. — Met mieru ķildām! Ja tajā filmā izskatīsies īsti tautiska, varbūt kāds aizjūras džeks tevi nolūkos un vairs nebūs iemesla skaudībai. Meklē rokā savus bijušos dainotājus!

Pienākumus sadalījām šādi: Anna — scenāriste un galvenās lomas tēlotāja, Kārlis, viens viņas vecs čoms pa folkloras līniju, — režisors, Džo — operators, es — rekvizitore, respektīvi, atbildīgā par alu, sieru un pīrāgiem.

Zaļu vakarā ieradāmies skaista ezera krastā, kur, Kārļa saorganizēti, vietējie jau bija uzslējuši pamatīgu pundeli. Filmēšanu apgrūtināja tas, ka nebija nekādas montāžas iespēju, jo filma Jāņu dienas rītā jau bija jānogādā uz lidmašīnu, tāpēc sevišķi rūpīgi nācās ievērot scenārijā paredzēto secību.

LUDMILA BULIKINA

Gar krastu klusu čabināja sudraboti vilniši, saule lēnām brida aiz egļu galotnēm. No ganībām atgriezās nopuškotas govīs. Īstenībā tās nebija govīs. Izpalīdzēja kaimiņiene, kas audzēja gaļas bullēnus. Kaut kā bija izdevies apviņķelēt tiem nezvēriem ap kaklu ozolzaru vainagus. Anna izjusti dainoja:

"Gotiņ, mana raibaliņa, līgo, līgo, Ziedainām(i) kājinām(i), līgo!"

Dieva dēļ, dullais, nelaid kameru tik zemu, citādi skatītāji ieraudzīs, kas tai "gotiņai raibaliņai" ir starp "ziedainām(i) kājinām(i)"!

Nākamajā kadrā vajadzēja nofilmēt miglu, kas rēni ceļas no ezera. Kārlis kā īstens režisors bija par visu parūpējies. Klusu, klusu, tā, lai nešlakstētu airi, gar meldriem slidēja laiva, kurā puikām pēc Kārļa mājiņa vajadzēja aizdedzināt dūmu sveci. Bet laiva jau bija tālu ezerā, kad Džo ar kameru panoramēja no tumšajiem egļu zobiem uz ezeru, kur jau vajadzēja kūpēt miglai. Kārlis grieza gaisā rokas kā vējdzirnavu spārnus, bez skaņas plātidams muti visnešpelnākajās lamās. Beidzot puikas laivā bija kaut ko samanijuši. Ezera vidū uzšāvās milzīgs dūmu geizers un vāliem sāka velties necaurredzami miglas blāķi.

Nu atlika nofilmēt darbības kulmināciju — jānubērnu ierašanos un pundeles

aizdedzināšanu. Anna rakstītā priekšautā tecēja pa ziedu pļavu ar siera un pīrāgu bļodu rokā. Viņai pretī no otras puses nāca līgotāji.

Ak, jēziņ! Būtu taču vismaz kādu ozolēnu aplauzījuši vai pīpenītes salasījuši. Sētmales nātres vicinādami, brašīe iedzertgribētāji nu zvārojās šurp ar skaļu

"Velns, kas tā par jānuzāli, līgo, līgo, Brīžam stāvus, brīžam guļus, līgo!"

Kamera no līgotājiem ceļās pret debesīm un virzījās uz pundeles pusi. Velc! Nu! Velc taču! Kārlis vilka striķi vienreiz. Nekā. Vilka otrreiz, bet nu jau no visa spēka. Augšā, vecajā spainī, detonēja spridzeklis. Pundele, zaļas un sarkanas signālraketes kaisīdama, atrāvās no kārts un ar lielu blikšķi startēja debesīs. Džo, mēģinādam ar kameru tikt līdz pundelei, atkrita vēkšpēdu un atlika tikai minēt, vai kamera paspēja iemūžināt pundeles straujo lidojumu kosmosā vai arī filma par īsti latvisku ligošanu beidzās ar lielu troksni, melnām debesīm un internacionālām lamām.

Lai nu kā, bet visi atviegloti uzelpoja, "ierubija" "Kanādas piecīšus" un metās pie latviešu nacionālā ēdiena šašlika un nacionālā dzēriena rojālspirta. Beidzot Jāņi bija sākušies.

Zuzanna Zīlīte

Ar bērna muti

Dīvaini, neticami, bet fakts — ikviens no mums, sākot ar ministru un beidzot ar pensionāru, ir bijis bērns. Un nu pašiem atskrien pa bērnam, mazbērnam un mazmazbērnam...

Bet tieši bērni ir pasaules lielākie humoristi un dažkārt pat satīriķi. "Karalis taču ir kails!" — to, starp citu, neteica pieaugušais. To teica bērns, kas nenoliedzami bija apveltīts ar satīriķa dotībām.

Protams, šodien bērni vairs nesaka neko par karaļiem. Jo karaļu mūsu valstī nav. Vismaz oficiāli. Taču, lai nu kā, TZA veidotāji, atsaucoties uz mūsu lasītājas Sandras ierosinājumu, ir cieši nolēmuši:

Ikvienam bērnam no piedzimšanas dienas līdz pirmajai skolas dienai ir tiesības publicēties "Dadzi". Protams, ar tēva, mātes, vectēva vai vecmāmas starpniecību. Lai bērns kādreiz varētu sacīt saviem bērniem un mazbērniem:

"Bērniņi! Kad mēs augām, tad gan tā nebija! Es, piemēram, presē sāku publicēties divu gadu vecumā..."

Vecāki un vecvecāki! Jums tiek dotas kolosālas iespējas padarīt nemirstīgas savas atvases. No bērna mutes — "Dadža" "Tūtiņdreiju Zvanītāja Atpūtai" slejās!

Lai solījums nebūtu tikai tukša salmu kulšana, dodam vārdu ierosmes autorei Sandrai.

Pirmais burts

Sēž uz soliņa divi bērņeļi un spēlē to spēlīti, kurā nosauc burtu un pēc tam vārdus, kas ar šo burtu sākas.

— Sāksim ar "a".

— Labi. Apelsīns. Ananass. Andžela. Andželas mamma. Andželas tētis. Andželas vectēvs...

Beigta un pagalam

Vasarā puikam aprītēs divi gadiņi. Visu redz, visu zina, visu cenšas pastāstīt. Redz, brauc mašīna:

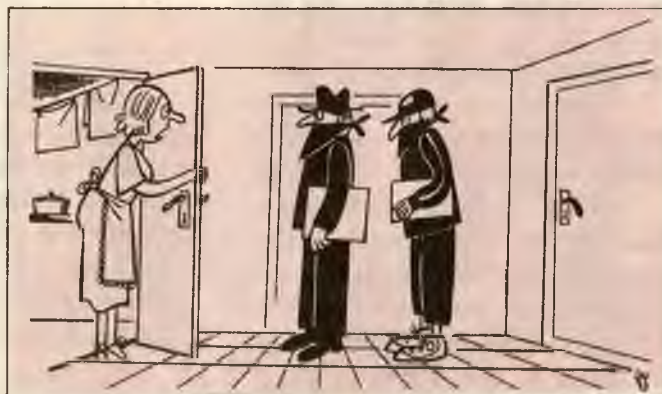
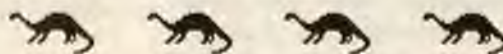
— Mammu, mašīna brauc!

Redz, pie mājas mašīna stāv jau trešo dienu:

— Mammu, mašīna pavisam nobeigusies!

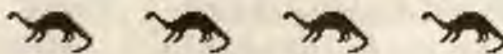
ĒRIKS OŠS

— Kādēļ jums, godājamie pilsoņu reģistrētāji, aizsietas mutes?

— Pret gripu, dārgā!

IMANTS MELGAILIS

"Pazudušais dēls."

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

ŠOBRĪD...

Lai gan redakcijā jau tapis žurnāla 12. un drīz gaidāms arī 13. numurs, lasītāji vēl tikai sāk atsaukties uz 9. numurā publicētajām I. Melgaiļa grafiskajām pārdomām par dzīvi kā tādu.

Lasītājs Dainis Kancers no Bīkstiem, kā viņš pats atzistas, žurnāla cienītājs ar piecpadsmit gadu stāžu, pirmais atsaucies un tālab arī saņem Lielo Balvu. Jo grafiskās pārdomas aicināja neturēt sveci zem pūra. Daini Kanceru gaidām redakcijā saņemt pelnīto.

Apsveicot mūsu lasītāju ar uzvaru, publicējam pagājušajā numurā solītā Erudītu konkursa materiālu. Autors — pazīstamais Indulis Lapiņš no Jumpravas — ikvienam lasītājam pavēris visplašākās iespējas parādīt savu izcilo erudīciju un, bez šaubām, arī humora izjūtu, pasvītrotot vai ierakstot pareizo atbildi uz jautājumu. Apzinoties, ka materiālā ieinteresētība pārejas periodā no rubļa uz latu ir labākais stimulants, žūrija **Lielās Balvas vietā iedibina jaunu stimulēšanas vienību — 1992. gada parauga Mazo Apaļo Baltmetāla Zivtiņu** (nejaukt ar Zelta).

Labu veiksmi, erudītes un erudīti! Sūtiet pasvītoto redakcijai, ķeriet savu Zivtiņu. Līdz 1. augustam (pasta zīmogs).

Erudītu konkurss

Pasvītrotiet, jūsuprāt, pareizo vai brīvajā ailītē ierakstiet vienīgi pareizo atbildi!

1. Kurš atklājis Ziemeļpolu?

- a) Nonsenss,
- b) Nansens,
- c) Amundsens,
- d) Seduksens,
- e)

2. Kurš sacerējis dziesmu "Rock'n Roll Music"?

- a) Čaks Noriss,
- b) Čaks Berijs,
- c) Čaks Aleksandrs,
- d) Pols Makartijs,
- e)

3. Ko atklāja Henrijs Stenlijs?

- a) Stenlija ūdenskritumu,
- b) Austrāliju,
- c) Stenlija kausa izcīņu hokejā,
- d) alus bāru Dubultos,
- e)

4. Kas ir šis skaitlis — 206646?

- a) attālums no Zemes līdz Mēnesim (km),
- b) Latvijas iedzīvotāju skaits (dučos),
- c) "Dadža" tirāža (gabalos),
- d) kādas sievietes telefons,
- e)

5. Kapteinis Kuks trīs reizes devās braucienā ap zemeslodi. Vienā no braucieniem viņu apēda iedzimtie. Kurā?

- a) pirmajā,
- b) otrajā,
- c) starp otro un trešo,
- d) trešajā,
- e)

ĒRIKS OŠS

Sludinājumi

Šuju sieviešiem ar bērniem. Cena pēc vienošanās.

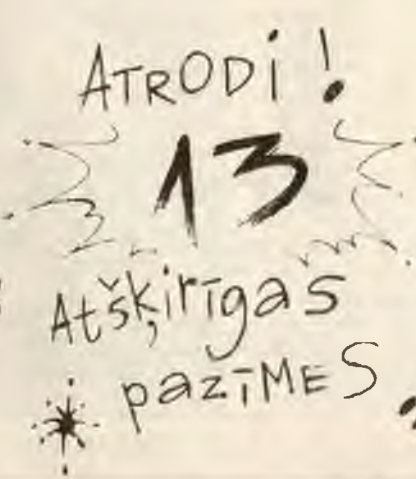
Telef. Cēsis 96736. Prasīt Sandru.

IMANTS MELGAILIS

Ilžuks, Dace un Aivars laipni tiek aicināti uz manu dzimšanas dienu.

Krustdēls Janeks

Kur esat, debitanti?

Vai ilgstošais sausums skādēs lauksaimniecībai, to redzēsīm tikai rudenī. To, ka ilgstošais aprīļa un maija sausums ir skādējis

Lasītāju Darbu Maratonkonkursam, var secināt jau šobrīd.

Lasītājiem nav laika. Rakstītājiem nav laika. Pat deputātu kandidātiem, kas šo rindu rakstīšanas brīdī vēl ir kandidāti, nav laika. Visi lej un laista. Deputātu kandidāti — žugunu, lasītāji — tomātus, redīsus un citus flokšus.

Lai pēc šādas laistīšanas apsēstos un rakstītu, ir nepieciešamas stingras aknas un citi orgāni. Tālab žūrija nebūt nav pārsteigta, ka savu kārtējo darbu kārtējam Maratonkonkursam laidienam atsūtījis lasītājs *Indulis Lapiņš* no Jumpravas. Galu galā, rakstīšana ir cilvēka iekšēja nepieciešamība. Vieni raksta sūdzības, otri raksta humoreskas.

Rezultāts ir viens un tas pats.

Patīkami žūriju pārsteidza arī lasītājiem jau pazīstamā *Dārta Kripiņa* no Rīgas.

Tā vien šķiet, ka arī viņa, tāpat kā Lapiņš, kļuvis par rakstītāju. Taču

Maratonkonkurss nav domāts diviem dalībniekiem, bet gan visplašākajām lasītāju masām. Tālab, kārtējo reizi brīdinot *Induli Lapiņu* par viņa kā lasītāja diskvalifikāciju, žūrija godīgi paziņo gan žurnāla abonentiem, gan neabonentiem:

ja nerakstīsīt, būs ziepes!

Jo "Dadža" veidotāji masveidā dodas atvaļinājumā un atbrivojas žurnāla platības. Bet vakances, kā teicis dzejnieks, nevar palikt tukšā, krā! Tālab, dāmas un kungi, rakstiet, kļūstiet par humoristēm un humoristiem, satīrīkēm un satīrīkiem. Ne vieniem, ne otriem bezdarbs pagaidām nedraud.

Slikti tas lasītājs, kas nevēlas kļūt par rakstītāju!

Dežūržūrists **Žanis Ezītis**

Labāk mednis kokā...

— Nu tad tupeņš ar dievpalīgu sastādījām, lai aug, — sacīja Šņurbuciņa vecmāte un apsēdās laukmalā. — Dārgi jau iznāca zemīti apstrādāt, traktoristi dikti lepni kļuvuši. Nav, nav vairs kā kolhozu laikos, kad par pudeli darīja visu...

— Tā gan, — piekrita Šņurbuciņš, košā dāms zāles stiebru. — Un, ka atkal nozog, kā pērn, — vieni vienīgi zaudējumi no šīs lauksaimniecības.

— Visu jau neizzags, — vecmāte bija optimiste. — Sava iztikšana būs šā vai tā...

— Ar iztikšanu vien šodien par maz! — Šņurbuciņš teica. — Tagad vajag kaut ko lielāku, pamatīgu! Nu kaut vai noasfaltēt šito pašu kartupeļu lauku! Uzcelsim hoteli ar tenisa kortiem un masāžas kabinetiem, sagatavosim baigo reklāmu Eiropas līmenī, piesaistīsim starptautisko tūrisma un atpūtas industriju...

— Ej, auša! — vecmāte atmeta ar roku. — Kur tu naudu ņemsi, par ko noasfaltēt, nemaz jau nerunājot par celšanu. Rau, pašam bīkses nav ar ko aizlāpīt.

— Tā tāda mode! — Šņurbuciņš paskaidroja. — Bet par naudu... Pietiek ar investīcijām, kredītiem, vekseliem. Miljonus vien apgrozīsim!

— Necel gaisa pilis! — vecmāte palika pie sava. — Samierinies, dēls, ar mazumiņu! Labāk zīle rokā nekā mednis kokā.

Šņurbuciņam iezvērojās acis.

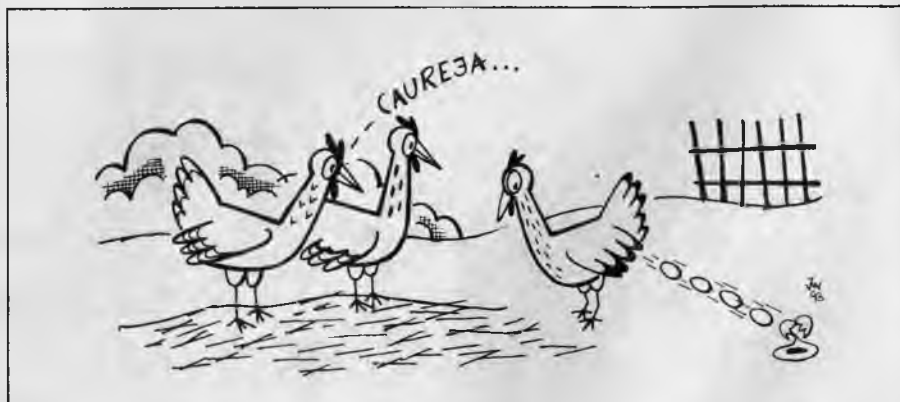
— Tu saki?! — viņš vaicāja. — Mīļo omī, šitais teiciens radies pirmatnējās kopienas iekārtā. Šodien ir jauna ekonomiskā formācija, šodien labāk mednis kokā. Zini, omī, mednis, sēžot kokā, ir savā dabiskajā vidē un izdēj piecas oliņas. No tām izšķilsies pieci mazi medniši, tie atkal dēs oliņas. Un tā tik dēs un šķilsies, dēs un šķilsies, kamēr medķu būs ka biezs. Atliks tikai sētu ap mežu sanaglot, lai lapsas un kaimiņi neizvazā. Pēc tam pāris simtus atstāsim sēklai, bet pārējos palaidīsim, lai lido pār robežām paceltu galvu uz Eiropas restorāniem, kā mūsu — Šņurbuciņu ģimenes — delikateses! Atliks vienīgi noslēgt līgumus ar restorāniem. Restorāni mums skaitīs naudiņu, mēs par šito naudiņu nopirksim jaunu mežu, sanagliosim jaunu sētu... Traks var palikt, kā naudiņa nāks...

— Bet vai tie medniši zinās, kurp lido? — vecmāte šaubījās. — Aizlidos vēl šķēršām...

— Neaizlidos! — Šņurbuciņš paziņoja. — Priekš kā tad mums tie izbijušie parlamenta deputāti? Tik pa ārzemēm vien dzīvoja, ceļu zina... Lai lido mednišiem pa priekšu un rāda, kur īstais bizness!

— Jā, dēliņ, — vecmāte sacīja. — Nu dien, gudra gan tev tā galviņa, vai, cik gudra! Ko tu neteiksi: labāk vīle maisā, nekā Ādolfs kokā!

*Indulis Lapiņš,
Jumpravā*

IMANTS MELGAILIS

Arī vīrieši var būt noderīgi

Lai nu saka viens cilvēks! Var gan tā Tilla, mana draudzene, netaisnīgi gausties par saviem vīriešiem! Katru reizi esot jāpabaro. Katrai reizītei gaļa jāpagādā. Tad viņai, tai Tillai, savi vīrieši esot jāapmazgā, jāaplāpa, jāappuišo pie galda...

Vispār, ja tam visam ticētu, krusts un bēdas ar tiem vīriešiem!

Es gan par vīriešiem nesūdzos. Un citām arī neiesaku.

Tā kādu dienu tupu pašā Rīgas centrā pie tramvaja. Visi tramvaji, kas nāk, tā arī aiziet bez manis. Jo pilni līdz malām. Tantiņas un sievietes tikai paburzās pie durvīm, kamēr durvis, protams, vaidēdamas, ciet gan.

Bet te pēkšņi... Nē, nūdien, kā pasakā! Pēkšņi vienam vīrietim arī dikti ievajagās braukt. Mēs jau visas ap durvīm, šis skrien un kā tāds spēka mitriķis mūs visas — vecas un jaunas, smukas un nesmukas, precētas un neprecētas — stūķē, saceļ, paceļ un ieceļ. Tad vēlreiz blietē un stūķē, kamēr mēs visas iekšā gan. Šis pats paliek par blīvi durvis, lai neviena, ne jauna, ne veca, nevarētu nejauši izbirt laukā.

Ja nebūtu bijis šitā vīrieša, es droši vien tupētu Rīgas centrā līdz pat šai dienai. Bet nu, kā redzat, esmu jau mājās un dikti gribu uzrakstīt kārtīgu vēstuli tai Rīgas pašvaldībai, Rīgas īstajiem saimniekiem.

Ko tad es gribu rakstīt?

Es gribu rakstīt tā: "Mīļā Rīgas pašvaldība! Dodiet vīriešus! Nostādiet, lūdzu, katrā pieturā pa vienam. Kas, lai gan apgādājami, appuišojami, aplāpāmi, auklējami un kopjami, tomēr varētu būt noderīgi nevarīgākām braucējiņām. Jo arī viņām gribas iekļūt tramišos, trulišos un busiņos.

Lai vismaz ir kāds, kas viņas tur sabāž, sablietē, vēlreiz sabāž un vēlreiz sablietē.

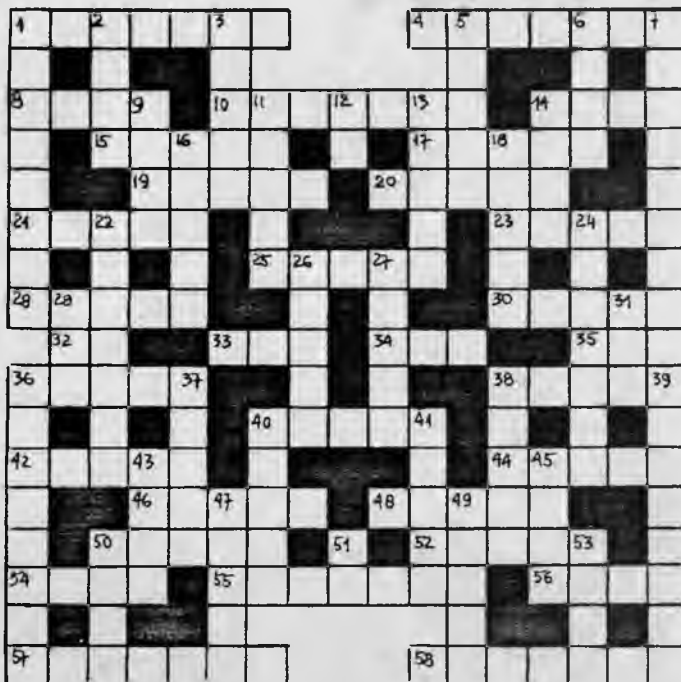
Tad neviena sieviete par transporta slikto darbu sūdzības nerakstīs. Gluži otrādi — rakstīs pateicības. Ka ar pašvaldības gādību kaut reizi mūžā sajutušas īsta vīrieša rokas...

Dārta Kripatiņa,
Rīgā

— Celies! Maiņa nāk!

GUNARS BERZIŅŠ

LĪMENISKI

1. Pret savu gribu tiek pie zilumiem. 4. Tas, no kā jāuzmanās gan zvēram, gan cilvēkam. 8. Ticamu nepatiesību klāstoša. 10. Birstošas, izžuvušas. 14. Instruments, tautas vārdiem runājot. 15. Dažu kukaiņu tēviņi, dažkārt arī ierēdņi. 17. Tas, ko darīs bez bises, bet ar raganām. 19. Pats pirmais dzīvās radības glābējs. 20. Vispirms atņemsim, pēc tam panāksim un... 21. Ko dara miljonārs ar sievu, pērkot viņai dārglietas. 22. Latviešu dzīres importa izpildījumā. 25. Tas, ko darīs ar grēcīgiem valdības locekļiem. 28. Noteiktas kategorijas sieviešu iemīļotu vakarkleitu materiāls. 30. Aprēķina jaunu, paaugstinātu nodokli. 32. Lallinoša nots. 33. Kārtīga, lauvam līdzīga vīrieša priekšvārds. 34. Caurums zemē, kurā parasti gan nespļauj. 35. Pārsteiguma sauciens. 36. Spēt kaut ko paveikt. 38. Kam ticēt, kam neticēt. 40. Komercebrauciens uz tuvino aizrobežu. 42. Vārģa patiesība. 44. Vajadzīgu dokumentu kopums, dažkārt cieš sprādzienos. 46. Būtisks kažokādas vērtības mērs. 48. Tas, ko novēl maksājniekiem. 50. Vadoši tīrīt smadzenes. 52. Superfilmas "Neviens cits bez tevis" personāžs. 54. Mazs, balts, apaļš, bet vērtīgs. 55. Patiesas, bez izpušķojuma. 56. Futbola, dažkārt arī ikdienā lietojams, termins. 57. Noteikta veida literatūra, ko palabā izdod vairumā. 58. Tas, ko tagad dibina katrs trešais.

STATENISKI

1. Tuvinā aizrobežā lietojams tējas pusautomāts. 2. Tas, ko nāksies darīt nākamziem. 3. Ko dara ar prātu, risinot krustvārdu miklas. 5. Koki, kam lapas dreb. 6. Minimālais dalībnieku skaits, lai viens būtu VDK aģents. 7. Neliels dzīvnieciņš, nereti vīra iesauka. 9. Ē. Hānberga iemīļots sievietes priekšvārds. 11. Ricība, ko pārmet banks darbiniekiem. 12. Pati labākā, skaistākā, gudrākā persona. 13. Lai arī plīks, toties apbruņots. 14. Cilvēks, kam šodien klājas sevišķi plāni. 16. Pati galvenā asins artērija. 18. Snaudošs dikdienis. 22. Speķādas. 24. Vākt krūmos tukšās pudeles pa vienai. 26. Vieta, kur mēdz uzglabāt akmeņus. 27. Pirmais īstais vīrietis. 29. Mūsu senču vienistabas dzīvoklis. 31. Nams Jēkaba ielā. 36. Vērtspapīrs, kas saistīts ar 400 miljoniem. 37. Mazliet jūcis. 38. Pagātnes lepnuma atliekas. 39. Noslēpumaina, neizskaidrojama. 40. Kad pirmdienās galva vissmagākā. 41. Dzēriens bez graudiem. 43. Ko suns darīs ar šķiadrumu. 45. Ja neiet pirti, bet niez. 47. Importa auglis, sastopams Latvijas tirgū. 49. Rīta vēstnesis, arī laikraksts. 50. Ko dara koki vēnā. 51. Šeit un ne citur. 53. Ko labi baro, kad vilks jau aitās.

Vārdus krusteniski lika **I. Melgailis**
Vārdu skaidrojumu samudzināja **A. P.**

KOPĀ
AR
GUNĀR
UR

BĒRZINU DADZIS NOVĒL

LUSTIGU
JĀNU
ZINĀ!

Pekkas vēlīnā mīla

Jāpu dienas rītā, kad atgriezies no papardes zieda meklēšanas, sapīcis redzēju, ka manas vasarnīcas durvis ir atmūkētas. Izvilcis no paduses šaujamo, uzmanīgi zagos iekšā. Tur mani pārsteidza troksnis, kas atgādināja nārstojoša varžu bara kurkšanu motorzāģa pavadībā. Tik savdabīgi krāc tikai viens cilvēks uz zemeslodes — Peķka. Jā, tur jau viņš gulēja uz dīvāna ar nedabiski uzpampušu gīmi un izverda alkohola dvingas mākoņus. Parasti tādās reizēs pie gulvietas mētajās nevarīgi nomestas bikses, kāda tupele vai ādas jaka. Te redzēju tikai vienu tukšu viskija pudeli. Vai tiešām palīdis zem segas ar visām drēbēm? Pavilku segu un ieraudzīju stipri apmatotu resnu rumpi ar dubļu krāsas biksītēm vidusdaļā. Mani sevišķi pārsteidza ļoti, nē, ļoti ļoti netīrās kājas, kas lika secināt, ka Jāpu nakti Peķka bradājis nevis pa svaigu rasu, bet pa vietām, kur zāle neaug. Novērtējis viņa pašreizējo imidžu, lēsu, ka pašlaik viņš nav runājams.

Toties ap pusdienas laiku, kad Peķka tiktāl attapās, ka spēja iepurināt rīklē alus pudeles saturu, dzirdēju stāstu par — jūs neticēsiet! — par Peķkas vēlīno mīlu! Lūk, jaunā kazaņas grēksūdzes stipri saīsināts variants.

— Viņu sauc (sauca?) par Milliju. Iepazināties tirgus gaļas paviljonā. Skatos — o, māma! — pa buļļa filejas gabaliem ar eleganti lakotiem naziņiem čamdās pirmā svaiguma Alla Pugačova vai vismaz Madonnas Purvciema variants! Eksterjers — par visiem 100 punktiem! Supersekslūks! Es — beigts un mēms. Tik vien kā izdvesu: “Mana karaliene! Neliedziet man šībrīža kaifa kalngalu — jūsu vietā samaksāt! Es esmu daudzu literāru darbu galvenais pozitīvais tēls — Pjērs, Pjotrs, Peters, draugiem — Peķka. Vai jūs mani sauciet par Peķku?” Viņas smaids mani apžilbināja

kā sliežu metināmais aparāts, es dzirdēju maigu balstiņu: “O, mīlais Peķka, maksājiet par trim kilogramiem. Vai palīdzēsiet arī aizvest līdz mājām?” Kad es teicu, ka mans “Audi” nosarktu no prieka, uz sēdekļa samta sajuzdams viņas burvīgo augumu — Millija izkusa: “O, vai jūs esat biznesmenis?” Es nolēju, kā vajag, un aizvedu viņu līdz nomenklatūras lielmajām Valdemāra ielā, grasījos arī kāpt laukā, lai šo zibenssakarību pabeigtu ar galvenā cietokšņa svinīgu ieņemšanu. Bet viņa atkal žilbināja savu metināmo aparātu un nodziedāja kā Viktors Lapčenoks: “Šoreiz vēl nē...” Vienīgais, ko panācu, ka Millija pierakstīja manas “Anglo-monglojapono” kopfirmas telefona numuru.

**Laupītājs jums
prasa naudu
vai dzīvību,
sievieteļ vajag
gan vienu,
gan otru.**

Semjuels Batlers

Īsi pirms Jāņiem — zvana!!! Millija dūdoja tik saldi kā banānu liķieris: “Peķka? Es vēlos jūs uzaicināt uz manas draudzenes vīra lauku privātvillu svinēt svētkus. Būs ievērojamu firmu īpašnieki, baņķieri, ministri un citas baigi svarīgas personības. Visaugstākais līmenis. Fantastiska uguņošana. Lūgums: uzvelciet mugurā visdārgāko, kas jums ir, īstus gredzenus un tā tālāk. Varbūt būs kādas sikas izdošanas, tāpēc paķeriet līdzī dažu dolārus, un es pie jūsu sāniem jutīšos drošāka, ja jums būs līdzī arī “Valters” vai “Makarovs”...”

Satikāties pie tā paša Valdemāra ielas nama. Kāda viņa izskatījās!!! Kā no “Burdas” vāka! Kāda frizūra! Un smaržas! Daudzsološi paskatījās

man acīs un nočukstēja: “Šonakt es jums dāvāšu papardes ziediņus...” Man sāka trīcēt rokas...

Tā. Laidām prom pa Vidzemes šoseju. Pēc tam kaut kur nogriezāties pa labi. Millija daudznozīmīgi teica, ka labprāt kādā klusā vietīņā ieestu mazas vakariņas ar glāzi šampanieša, viņai pāris pudeles somā paņēmušās līdzī. Šai brīdī man, vecam zekam, vajadzēja sākt domāt, ka galī neiet kopā: brauc uz glaunu māju un ņem līdzī pudeles? Bet es kā pēdīgais idiots dvesu: “Kur?” Viņa parādīja kādu šauru meža ceļu, kas mūs noveda ideālā piknikvietā — mazs kļajumiņš, celmi, kur apsēsties, visapkārt lielas egles, krūmi, papardes un — ne dvēseles, ja neskaita odu pūlus. Uz viena celma viņa uzklāja galdautiņu, es atpakšķināju šampīņu, bet Millija no somas izcēla vēl franču armanjaka blašķi. Viņa teica: “Beidzot sadzēsim tubrālības, Peķinka!”

Nu tas brīdis bija klāt. Saākējāties ar rokām un izdzērām (es iecirtu kādus simt gramus, garšoja pēc kocienes). Tiklīdz noliku glāzi, lai man būtu brīvas abas rokas Millijas sagrābšanai — pārtrūka filma!

Pamodos baigi drūmā džinkstoņā. Attapu, ka gandrīz plīks guļu papardēs un ar mani mielojas odu mākoņi. Ne “Audi”, ne “makarova”, ne tūkstoš dolāru, ne superklozītes, ne zelta gredzena ar topāzu, ne sekša ar Milliju... Droši vien tur krūmos tubrālību mirkli gaidīja Millijas kompanjoni. Tenterēju uz Rīgas pusi kājām, līdz par plīko “jāņabēmu” iežēlojās kāds jaunievēlēts deputāts. Atveda pie tava bungalo un vēl iedeva naglu, ar ko atmūkēt ārdurvis. Es par to viņam no tava bāriņa — divus raspuķinus...

— Ziņosi policijai? — es jautāju.

Peķka drūmi klusēja. Es viņam pasniedzu humāno palīdzību — glāzi alus.

Juris Robs

Būs vai nebūs apvērsums?

Tā nu tas ir, šajā rūtainajā pasaulītē neviena diža personība netiek cienīta. Atcerieties vien — Jūliju Cēzaru nodūra, Džordāno Bruno sadedzināja, Džonu Kenediju nošāva, Radživu Gandiju uzspēra gaisā, bet par Andreju Skaili uzrakstīja feletonu. Par mani, citiem vārdiem sakot. Un kāpēc uzrakstīja? Tāpēc, ka daži negribēja, lai Saeimā sēdētu visgudrākie likumdevēji. Atrast visgudrākos likumdevējus bija tik vienkārši — vajadzēja paklausīt manam padomam un paskatīties, kuri Augstākās Padomes deputātiņi ir pratuši sev piebāzt vispilnākās kabatiņas. Tie tad arī ir visgudrākie un tos ar visiem krēsliem — žip, rip! — vajadzēja iecelt Saeimā.

Jūs domājat, mani kāds klausīja? Ne velna! Gāja vaļā vēlēšanu jezga, šķīda dubļi, bira lāsti, un Žanis Ezītis uzrakstīja par Andreju Skaili feletonu. Rezultāts būs traģisks — visgudrākie kungi Saeimā nav tikuši, tāpēc Latvija turpinās šļūkt pretī pilnīgam sabrukumam. Tikmēr šļūks, kamēr daži izmantos stāvokli un sāks rīkoties. Kādu rītu pa ielām ar humānās palīdzības mopēdiem braukās bruņoti vīri un arestēs domājošus patriotus, bet policija ar jaunaļiem BMW limuzīniem tos vedīs uz koncentrācijas nometni Vērmaņ-

dārzā. Īsi sakot, būs noticis apvērsums un varas sagrābšana. Kas varu sagrābs? Jociņš jautājums — Žanis Ezītis, kas gan cits!

Un tad tik sāksies! Vispirms savērnīki izdos dekrētu, ka turpmāk Žaņa Ezīša feletoni visiem jāmacās no galvas. Kas nebūs kārtīgi iemācīties, to uz Zilupi projām un, marš, pār robežu! Lai pierādītu savu lojalitāti, latvieši mājās sāks turēt ezišus. Jo vairāk ezišu latvietis turēs, jo lielāku lojalitāti viņš būs pierādījis. Pensionāri, kas nespēs rījīgos zvēriņus pabarot, audzēs kaktusus, taču vienīgi adatainās sugas. Opozicionāri, protams, ezišus neturēs un kaktusus neaudzēs, tāpēc viņiem piecus gadus aizliegs ieņemt vadošus amatus un rakstīt feletonus. Sakarā ar to latviešu tautas dzīvības liesma pamazām dzisis, un pēc simt gadiem neviens vairs neatcerēsies,

kas tie latvieši tādi bijuši un ko viņi ēduši.

Taču, paldies Dievam, cīņā pret diktatūru sāk iesaistīties gaišie spēki un labākie cilvēki. Tā, piemēram, Roba kungs "Dadža" 11. numurā publicējis kvēlu aicinājumu: "Rokas nost no Andreja Skaila!". Ja šis aicinājums mobilizēs tautu, Žaņa Ezīša iecerētais apvērsums var izgāzties tāpat kā 21. augusta pučs.

Tomēr pasīvi vērot tālākos notikumus būtu noziegums. Lai nākotnē stāvokli stabilizētu, ir tikai viens ceļš — nekavējoties jānosver visi piektās Saeimas deputāti. Kad viņu pilnvaru laiks būs beidzies, tie jāliek uz svariem vēlreiz. Gudrie, kas būs pratuši savu svaru dubultot, tiks iecelti sestajā Saeimā bez jebkādam vēlēšanām. Ja deputātiņiem šis apstāklis būs zināms, viņi tūdaļ — pļunks! — ieleks komercdīķīti un

pieņems tādus likumus, kādi andelmaņiem vajadzīgi. Līdz ar to saimnieciskā rosība uzsīnīs šausmīgi augstu vilni, miljonāri bariem skraidīs apkārt un nepārtraukti metīs santīmus ubagu cepurēs. Vispārējās labklājības laikmets būs klāt!

Bet man pietiks ar apziņu, ka esmu pielicis savu roku Latvijas glābšanā no sabrukuma.

Jūsu

Andrejs Skailis

IVARS CIĒS

KARIKATŪRISTA PIEDZĪVOJUMI

KOMISKO AVANTŪRU ROMĀNS NOVELĒS

Armīns Lejiņš

Klasiskais revidents

Sākums "Dadzi" Nr. 10. un 11

— O, pie jums kā Zviedrijā!

— Bijāt komandējumā? — omulī-
gaiss redaktors ieprasās bērnišķīgā ziņ-
kāvē, izmaksķerēdams no mēteļa iekš-
kabatas čehu desas lupķi un somu
konfekšu kārbu. Viņam radušās aiz-
domas. "Biedrs no centra" ir lielāks
putns. Laikam lido uz Stokholmu, lai
uzmanītu, vai kāds tautietis negatavo
diversiju pret savu miera cīņās pārgu-
rušo tēvzemi. Bet viltus žurnālistā vien-
kārsi pamodies "iedzimtais" — krāso-
tājs. Jo viņi ir nonākuši ekstravagan-
tā istabā. Viena siena sarkana, otra lillā,
trešā oranža, ceturtā salātzaļa, bet
griesti puķaini. Pindzelmanis pa-
velk ar plaukstu pa sarkano, paliek
piecas bālas svītras.

— Kas tā par haltūru?

— Jums te nepatīk?

— Padodiet šurp man to blēdi!

— Ā, jūs par juridiskām tēmām
arī...?

— Redzu, ka dažam nav
skaidrs, ar ko es...

Beigas, panikā nodomā "Kaco",
tūlīt izplāpāsies! Tikmēr Vilis Z. jau
rikojas. Pamanījis konjaka pudeli
redaktora rokās, tišām stingri uz-
sauc:

— Biedri Bērziņ!

Viltus Bērziņš salecās. Tad ve-
ras pa labi, pa kreisi, meklēdams
uzrunāto. Nu tikai kārtīgu dunku
sānos. Tas līdz. Konjaks izraisa tādu jū-
tu uzplūdu, ka rīdzinieks metas ap-
kampt tuklo redaktoru. Vili, viņš sa-
ka, par politiku vairs nerunāsim, ta-
gad tikai dzersim. Bet Vilis to saprot
ačgārni. Ka šonakt tieši jāburbulē par
augstām lietām. Lai redz, ka provinci
nekas un neviens nespēj iemidzināt.

— Par modrību! — izlaužas no re-
daktora krūšu kurvja dziļumiem.

— Līdz rītam! — atsauca Rīgas
malacis, nogaršodams dzeramo.

— Nu, visu Latviju jau mēs neva-
ram apkalpot, — redaktors sāk ziņot
neoficiālajam revidentam, — bet rajo-
nā gan raugāties, lai... saprotiet...

— Lai viss ir štokos! — mālderis
uzmundrina ziņotāju. — Kārtībai jā-
būt. Rindu tūriba un tā tālāk. Iemetam!

— Bija tāds gadījums. Teātris, zi-

niet, gribēja iefiltrēt partijā režisoru.
Mēs viņiem pateicām: dodiet vispirms
strādnieku šķiras pārstāvi!

— No skatuves strādniekiem? —
pārjautā Vilis Z. — Kādu plenci?

— Ienaidnieks neguļ, — krāsotājs
sāk runāt lozungos, — uz priekšu, šķi-
ru cīņa vēl nav beigusies! Tādēļ iedze-
ram!

— Nu, mēs to Kroderu, to režisoru
atšifrējām.

— Pareizi, šifrētas telegrammas,
slepeni ziņojumi...

— Tēvs, zini, bijis buržuāzijas
ideologs. Onkolis vācu okupācijas lai-
kā "Tēvijas" redaktors.

MĀRIS ZĒBERGS

— Malači! — krāsotājs sit pa plecu
vietējam "tūritājam". — Darbs uz vie-
tām, šūniņās... Par to mums atkal jā-
edzer.

— Uz sadarbību, Viktor!

— To mēs nokārtosim, Vili. Tikai
strādā... strādā... strā...

Dārgais Rīgas viesis noliek galvu
uz redaktora pleca. Acis aizkrīt pašas.

Atvadišanās notiek pie ārdurvju
stenderes, lai nenolaistos garšļaukus.
Valdis - Viktors ar pēdējiem spēkiem
uzaicina apmeklēt galvaspilsētu un
"Padomju Jaunatnes" redakciju. Bet, ja
kādreiz vajag kaut ko nokrāsot, viņš
piemetina, tad, lūdzu, vienmēr laipni,
zvaniem...

— Aktieris, — atvainodamies sa-
ka "Kaco".

— Spēlējis pašdarbībā, — Vilis Z.

mēģina attaisnot "Kaco" muļķību, —
krāsotājs dekorācijas.

— Nežēlojiet sarkano krāsu! —
Valdis pagūst uzsaukt, pirms tiek aiz-
vests kāpņu telpas tumsā.

Kad atkal atāust gaisma, kā satra-
cināta lēkā durvju zvana mēlīte. Bet
tas jau ir Zvaigžņu ielas namā. "Kaco"
smagi uzraušas no atpūtas krēsla. Vil-
tus žurnālists izbāž galvu no guļam-
maisa. Vilis no blakus istabas sauc, lai
nelaiž dzīvokli, ja ieradušies arestēt
viltvārdi.

Aiz durvīm ar somu vienā, smagu
saini otrā rokā stāv Sergejs P. Ak,
kungs, Ļeņingradas vilciens taču pie-
nācis pirms kādām piecām stun-
dām...

Viesis piedod tikai tad, kad viss
izstāstīts. Tas taču ir Gogolis, viņš
saka, visklasiskākais "Revidents".

— Jūs te varat plāpāt par litera-
tūru, — nevalīgi norūc krāsotājs
Valdis, — bet man nav laika, ma-
ni gaida.

— Kur? Kas?

— Es esmu ielūgts. Uz "Miro-
nīti". Būs partijas balle. Ar Sala
veci un dāvanām.

— Un tu iesi?

— Vai es sliktāks?

— Gribi, lai atmasko? Tu do-
mā, ja vienu apvedi ap stūri, visu
partiju apmuļķosi?

— Kādēļ ne? — krāsotājs vēl
aizvien ir noskaņots kaujinieciski.

— Principā viņam ir taisnība, —
saka Sergejs, izsainodams čehu žur-
nālus un rādīdams karikatūras par
Kremla varas vīriem, — partiju var un
vajag muļķot...

— Ko es teicu? — Rīgas gailis ie-
saucas, izriesis krūtīs.

— Tikai neaizmirsti, ka partija ne-
cieš revidentus no tautas, no krāsotā-
jiem. Nu, bet ja gribi doties uz lauvu
midzeni, es tev varu sniegt padomu.
Kad pirmais sekretārs žēlosies par kļū-
dām un trūkumiem, pieej klāt, nodod
sveicienus no Brežņeva un saki, ka
Kremlī tā lieta ir nokārtota.

— Un tālāk?

— Un tad paskaties, kas notiks.

turpmāk vēl...

Arkādijs Arkanovs

Padomju varas vēstures īsaiss kurss ne sevišķi apdāvinātiem bērniem

25. nodaļa

Pēdējais Ģenerālsekretārs. Sociālisms ar cilvēcisku seju. "Boris, tev nav taisnība!" Borisa augšāmcelsšanās. Glābēju pučs. No Iljiča līdz lampīnai.

Par PSKP CK pēdējo Ģenerālsekretāru kļuva Mihails Sergejevičs Gorbačovs ar laulāto draudzeni. Viņš arī praktiski sagrāva visu to, ko boļševiki ar tādu mīlestību bija nostrādājuši septiņdesmit triju gadu laikā. No partijas himnas "Internacionāle" viedokļa viņu par to vajadzētu nošaut kā traku suni un pīšļus nopurināt no mūsu kājām. Kaut gan no citu dziesmu viedokļa viņš tieši par to būtu pelnījis Varoņa nosaukumu un bronzas krūšu tēlu savai sievai. Tas turpmāk arī jāņem vērā vēsturiskajā kopainā.

Sākumā viss it kā gāja savu gaitu. Mihails Sergejevičs Gorbačovs vispirms paspārdīja mirušos biedrus, uzkraudams viņiem visus smagos grēkus. Pēc tam tikai valā no Brežņeva līdzgaitniekiem, pagātnē uzticamiem Jņiniešiem, bet tagad kvēliem alkoholiķiem, nelokāmiem kukulnēmjiem un izciliem zagļiem. Kā likās, tas viss būtu loģiski un genseka cieņīgi. Arī uz Mauzoleja viņš kāpa ar prieku, liksmi mādams ar rociņu tautai romantiķei, tautai radiitājai. Bet tad pēkšņi ne no šā, ne no tā viņš izsludināja atklātību un pārbūvi.

Visi noelsās vien. Un sāka iztaujāt: "Mihail Sergejevič! Varbūt tu pārtēcies, varbūt domāji citādi?"

Bet Mihails Sergejevičs izrādījās spītīgs tēvainis.

"Pateicu, ko domāju. Galvenais ir palaist, lai sāktos process. Bet pēc tam — padziļināt un noformēt!"

Tad nu sāka runāt, drukāt un rādīt pa televīziju tādas lietas, ka tautai mute palika vajā. Izrādījās, ka trockisti, buhariņieši, Tuhačevskis, Blihers un citi līdzšinējie nešķīstēņi nav nekādi ienaidnieki, bet visīstenākie draugi, un ka veltīgi priekš viņiem tik daudz ložu tērēts.

Turklāt izrādījās, ka tautas labklājība ir izaugusi līdz nabadzības robežai, ka rietumu veikalos stāv visu šķirņu doktora desas un visu izmēru zeķbikses, ka dzimumdzīves jomā vienkāršais padomju cilvēks ir neizglītots mulķis, kas pat nezina, no kuras puses ķerties klāt savai likumīgajai sievai, un, pats briesmīgākais, ka "pidarasi", izrādās, ir tādi paši cilvēki, kuriem tikai trūkst vai ir par daudz kaut kādu hromosomu.

Un tad vēl Mihails Sergejevičs pateica kaut ko par suverenitāti un tautu neatkarību. Un sākās! Visas republikas, lielas un mazas — uz visām pusēm! Mihails Sergejevičs ar laulāto draudzeni pārbijās un saprata, ka pārcirtuši stripai.

"Biedri! Brāļi! Jūs neesat mani pareizi sapratuši! Neizklistiet! Gan jums būs viss — gan suverenitāte, gan neatkarība! Tikai jaunos sociālistiskos ietvaros! Tas nemaz nebūs tik slikti! Zviedrijā sociālisms ar savu zviedrisku fizionomiju! Izraēlā arī sociālisms, taču ar ebreju gīmi! Bet pie mums būs sociālisms ar cilvēcisku seju!"

Kur nu! Visas tautas sāka kliegt: "Vācieties pie velna!" Tiesa, katra savā valodā: cita latīņu, cita kirilicā, cita — arābu. Bet tās tautas, kurām savu burtu nebija, Mihailu Sergejeviču un visu vareno republikasaimi pasūtīja uz vienu vietu.

Brāļīgajās zemēs klājās vēl sliktāk. Viņu inteliģentiņi un kalnrači nogāza savus komunistus, sagrāva Berlīnes mūri un apvienoja Vāciju, par ko kanclers Kols ļoti pateicās Mihailam Sergejevičam un, kā runā, esot pat naudiņu pārņēmis atmetis.

No vienas puses, Mihailu Sergejeviču par to vajadzētu nošaut, bet, no otras, pretējās puses, vajadzētu uzstādīt pieminekli ar augšminēto krūšutēlu.

Šajā sarežģītajā politiskajā momentā Mihailam Sergejevičam un laulātajai

draudzenei smagi iegrieza viņu draugs un, pat likās, domubiedrs Boriss Jeļcins, kas sāka prasīt, lai komunistiem vairs nedot galas podus, un vēl kaut ko pavisam nedzēnīmenisku pateica par laulāto draudzeni. Mihails Sergejevičs viņu apklusināja partijas labāko tradīciju garā un paziņoja: "Boris, tev nav taisnība!"

Taču Boriss ne tikai nenožēloja grēkus, bet, tieši otrādi, pateica, ka sarkst aiz kauna par savu tumšo pagātni un uzsvieda galdā partijas biedra karti. Šis varonīgās rīcības dēļ tauta viņu ievēlēja par Krievijas Prezidentu.

Tad vairāki komunistu cietpauri no VDK, iekšlietu ministrijas un armijas nolēma valdīt paši un nodibināja VĀSK. Tobrīd Mihails Sergejevičs ar laulāto draudzeni sauļojās Krimas pludmalē. Un, lūk, vieni baumoja, ka viņš zinājis par partijas biedru gatavoto puču un tikai gaidījis, ar ko tas beigsies, bet citi prātoja, ka viņš nav zinājis un tāpēc partijas biedru slepenās izdarības uzņēmis ar dziļu sarūgtinājumu.

Bet pučisti, ignorējami Oktobra revolūcijas noteikumus, nevis sagrāba pastu, telegrāfu, staciju un nošāva Jeļcinu, bet gan jāva, lai viņus arestē. Acīmredzot revolūcijas boļševikiem labāk izdodas oktobrī nevis augstā.

Mihailu Sergejeviču ar laulāto draudzeni no pludmales atveda uz Maskavu, kur viņš bija spiests pateikt: "Boris, tev tomēr taisnība!" Pēc tam viņš atteicās no savas mīlotās partijas, no prezidenta amata un, saņēmis apsveikumus un lāstus, nogāja no politiskās arēnas.

Nobeigums.

25. nodaļai kontroljautājumu un uzdevumu nebūs. Kā tautā mēdz teikt, "matrožiem jautājumu nav". Tiesa, matrožiem nav arī atbilžu. Bet tā runā citā tautā...

Partija nolidusi savā mīlotajā pagriņdē un gatavojas jauniem cīņiem, cerēdama uz tautu, kas šajā vēsturiskajā posmā nogājusi slavenu kaujas ceļu no Iljiča līdz lampīnai...

Kas gan viss nenotiek

-Vai tas bija Tarzāns?
-Nē, Kings-Kongs!

«Pikker», Tallina

Bundestāga priekšsēdētāja Rita Zīsmute sievietēm politiķēm dāvājusi formulu panākumu gūšanai. Uzstādamās Itālijas parlamentā, viņa teica: "Mūsdienu sievietei jāizskatās kā jaunai meitenei, jāuzvedas kā dāmai, jābūt apveltītai ar vīrieša prātu un zirga izturību."

«Ici Paris», Parīze

Neraugoties uz galvu reibinošajiem finansiālajiem panākumiem, filma "Miesassargs" Amerikas Savienotajās Valstīs atzīta par pērnā gada sliktāko filmu. Šī lente, kur galvenajās lomās ir Kevins Kostners un Vitnija Hjūstone, "uzvarējusi" visās kategorijās: vissliktākā aktieru spēle, vissliktākais scenārijs, vissliktākā režija un vissliktākā muzikālā apdare.

- Atbraucu pie tevis uz brīvdienām...

«Pavliha», Ļubjana

Franču sociālists Ēriks Košārs, balotējoties Nacionālajā sapulcē, stāvēja ar agitplakātu kails kā no mātes miesām nācis. Plakātu rotāja uzraksts: "Esmu sociālists. Man nav ko slēpt."

«Ici Paris», Parīze

Kalifornijas biznesmenis Džims Saimers ciena kaķus un, izmantojams apstākli, ka Bils Klintons Baltajā namā apmeties kopā ar savu runci Soksu (Zekīti), izvērsis kampaņu pret tām privilēģijām, ko ASV pašlaik bauda suņi. Viņš noorganizēja piketu pie prezidenta mītnes: "Suņiem šeit vairs nav ko darīt! Šī ir kaķu valstība!"

«Staršel», Sofija

pasaulē

«Szpilki», Varšava

—Tēt, nožēlo,
ka esi precējies.
Tur upmalā
tāā-ādas dāmites!

«Szpilki», Varšava

—Kā es varēju zināt, ka tas neesi tu? Pats labi zini, ka
bez brillēm tikpat kā neredzu...

«Pavliha», Ļubjana

Ai, Maškava!

Maskava vairs nav tāda kā senāk.

Uz ielām un metro stacijās neredz uzrakstus, kas partijai un valdībai apgalvotu, ka tauta tās nemitīgi mīl un atbalsta. Uzrakstu vietā izkārtā "Goldstar" reklāma.

Neapzinīgi pilsoņi uz namu sienām un žogiem uzrakstījuši, ka Gorbačovs ir Buša sulainis, bet Jeļcins... Ar trim burtiem. Un paraksts — "Jeļcins".

Septiņdesmit gadus ilgušais eksperiments ir sabrucis līdz pamatiem, bet tas, ko sāk būvēt uz šiem pamatiem, rādās kā NEP netalantīga karikatūra.

Pa ielām traucas lakoti un hromēti automobiļi. To superbagātie īpašnieki staigā raibos treniņtērpos, dzer smalkus dzērienus no raibām pudelēm un ļoti bieži savus vāgus sadauza. Taču par to neviens īpaši neuztraucas — milzīgā universālveikala "Detskij mir" apakšējais stāvs pārpildīts ar jauniem džipiem, hondām un mersedesiem. Divainās vietās, kur cilvēks skaidrā prātā neuzdrošinātos spert savu kāju, ir atvērtas kafējnīcas. Slavenajā Kaļiņina prospektā izaugušas koka būdas, kurās pārdod visu, sākot ar košļenēm un beidzot ar māksliem dzimumorgāniem. Vīriešu un sieviešu.

Vecenīte melnā vatniekā nepārtraukti klanās garāmgājējiem. Inflācija jau sen gaišajā pagātnē ir aiznesusi sīknaudu, toties tagad dāvētos rubļus viņa var savākt neilona tarbā. "Marlboro" reklāmas tarba pilna ar piecdesmitrubļu zīmēm.

Iedzērušam večukam pavārtē bizness tik labi nesokas. Viņš mēģina maskaviešu sirdis un makus iežēlināt ar jautrām dziesmām no pirmskara laika filmām. Ļaudis steigšus garām drūmām sejām, viņiem nav laika atcerēties gaišo pagātni.

Veco arbatu okupējuši mākslinieki un ugunsriņķi. Cenas šeit tikai dolāros un markās.

Avizēs masieres piedāvā pakalpojumus mājās. Dažas kautrīgi piebilst: visa veida, izņemot seksuālos.

Lai jau nu tā būtu.

Moderna veikala priekšā laimīga ģimene nes uz žiguli jaunu videomagnetofonu. Kā parasti, sieva kaut ko pātaro. Mēģinu saklausīt.

— Redzēsim, redzēsim, kā tu to pārdosi!

Liekas, ka iepirkšanās galvenais nolūks ir tālākpārdošana. Pie veikalu durvīm tantiņas piedāvā apģērba gabalus, apavus, kosmētiku, rotaļlietas...

Un, šajā ainā raugoties, mums sērīga asara nebirst, jo tantiņas nebūt nav atnesušas no mājām savus pēdējos dārgumus. Nē, prece ir pavisam jauna, oriģinālā iesaiņojumā.

Kremļa kuranti atskaņo dīvainu meldiņu, kam pēc oficiālās versijas vajadzētu būt "Internacionālei". Taču no zvanu mehānisma, kas savlaik iestādīts uz "Dievs, sargi ķeizaru!", kaut ko citu ārā dabūt grūti.

Tāpat kā agrāk, pie Mauzoleja stāv modri kareivji, tāpat kā agrāk, milicija vērīgi sargā tautas mīluļus Staļinu, Brežņevu, Vorošilovu...

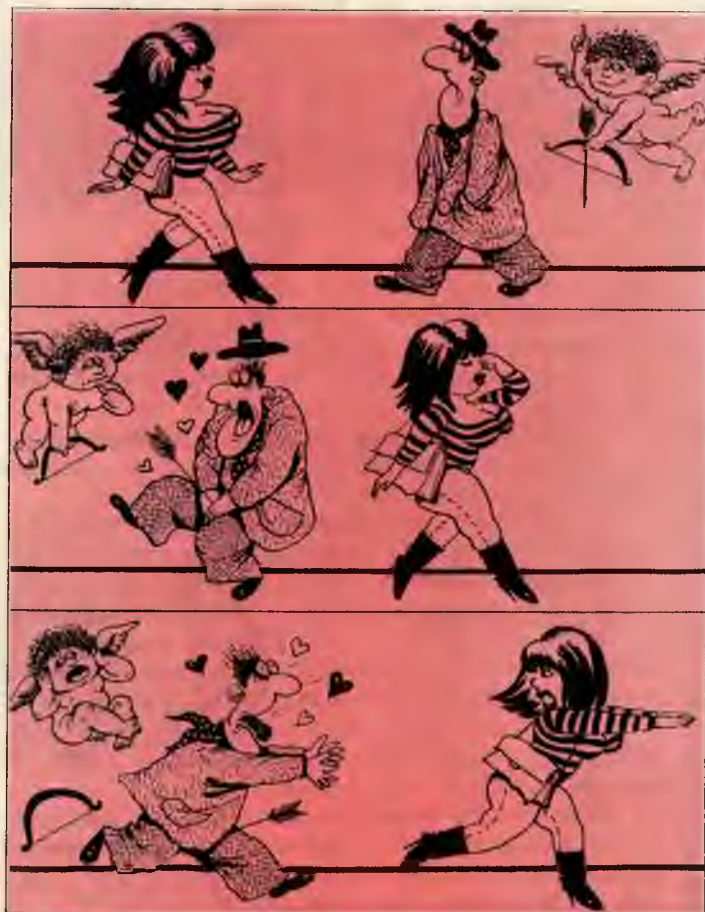
Vienīgā rinda desmitmiljonu pilsētā bija rinda pie Puškina muzeja. Šī rinda pacietīgi gaidīja, lai varētu aplūkot no Itālijas atvesto ekspozīciju. Ar Goijas slavenajām "Capricios".

"Snaudošs saprāts dzemdē briesmoni" — rakstīts uz vienas no tām.

Rumens Belčevs,

"Stāršel", Sofija

Tulkojis Z. Lešinskis

LUDMILA BULIKINA

Braucot mājās no darba pārpildītā trolejbusā, jaunai meičai sāk krist uz nerviem puisis, kas spiežas viņai cieši klāt.

— Paklausieties, — viņa čukst pāri plecam, — cik ilgi var stumdīt mani no mugurpuses ar šo lietiņu?

— Piedodiet, jaunkundz, — jauneklis smaidīdams atbild, — tā nav nekāda lietiņa, tas ir naudas maks, kur iekšā mana alga.

— Tādā gadījumā jūs, jādomā, esat uzcītīgs darbarūķis, — meiča atkal čuksti, — jo pēdējo divdesmit minūšu laikā jūsu alga cēlusies četras reizes!

ERIKS OŠS

Tieši deviņus mēnešus pēc kāzām jauno sievu steigšus nogādāja slimnīcā. Pusstundu vēlāk ārsts ienāca uzgaidāmajā telpā un apsveica vīru ar dūšīgu mazuli. Jaunais tētiņš palūkojās pulkstenī un piezīmēja:

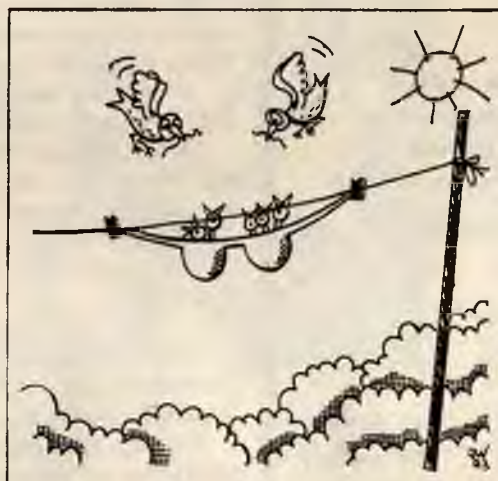
— Nav ko teikt, daba ir precīza! Pašlaik arī pulkstenis rāda tieši vienpadsmit.

Pēc divdesmit minūtēm ārsts parādījās atkal un smaidīdams paziņoja:

— Apsveicu vēlreiz! Jūs esat kļuvuši arī par jaukas meitenītes tēvu!

— Jā, — jaunais vīrietis atbildēja, — viss sakrīt mats matā. — Un, palūkojies pulkstenī, piebilda:

— Tagad varu iet ieraut kādu glāzīti. Trešais parādīsies ne agrāk kā pēc divām stundām.

IMANTS MELGAILIS

IMANTS MELGAILIS

MĀRIS ZĒBERGS

Kada sieviete tika iesūdzēta tiesā par vīra piekaušanu.

— Kā tas notika un kāpēc viņu sitāt? — tiesnesis jautā.

— Tas notika tā. Vīrs piezvanīja man uz darbu un lūdza steidzīgi braukt mājās. Kad es ieradus, viņš ievilka mani guļamistabā, lika izģērbties un piedāvāja... jūs saprotat, ko. Kad es jau biju iedegusies, viņš pēkšņi sāka smieties, iesaucās: "April, april!" un mēģināja aizsmaukt...

— Attaisnot! — tiesnesis paziņoja.

ĒRIKS OŠS

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Viņš bija vienmēr iemīlējis. No tā varēja secināt, ka viņš nekad nav bijis precējies.

Oskars Vailds

Kad es biju jauns, es guvu panākumus pie sievietēm tāpēc, ka es biju jauns. Tagad es gūstu panākumus pie sievietēm tāpēc, ka esmu vecs. Pusmūžs ir visgrūtākie gadi.

Arturs Rubinšteins

♡XOX♡XOX♡XOX♡XOX♡XOX

IMANTS MELGAILIS

Sieviete bez vīra ir tikpat kā dārzs bez žoga.

Vācu sakāmvārds

IMANTS MELGAILIS

♡XOX♡XOX♡XOX♡XOX♡XOX

Ja mīlestība ir atbilde, vai jūs varat pateikt jautājumu?

Lilija Tomlina

Mīlestība nav gluži delīrijs, tomēr tiem ir daudz kopīgu pazīmju.

Tomass Kārlails

Mīlestības māksla: prasme kombinēt vampīra temperamentu ar anemones piesardzību.

E. Maikls Siorens

♡XOX♡XOX♡XOX♡XOX♡XOX

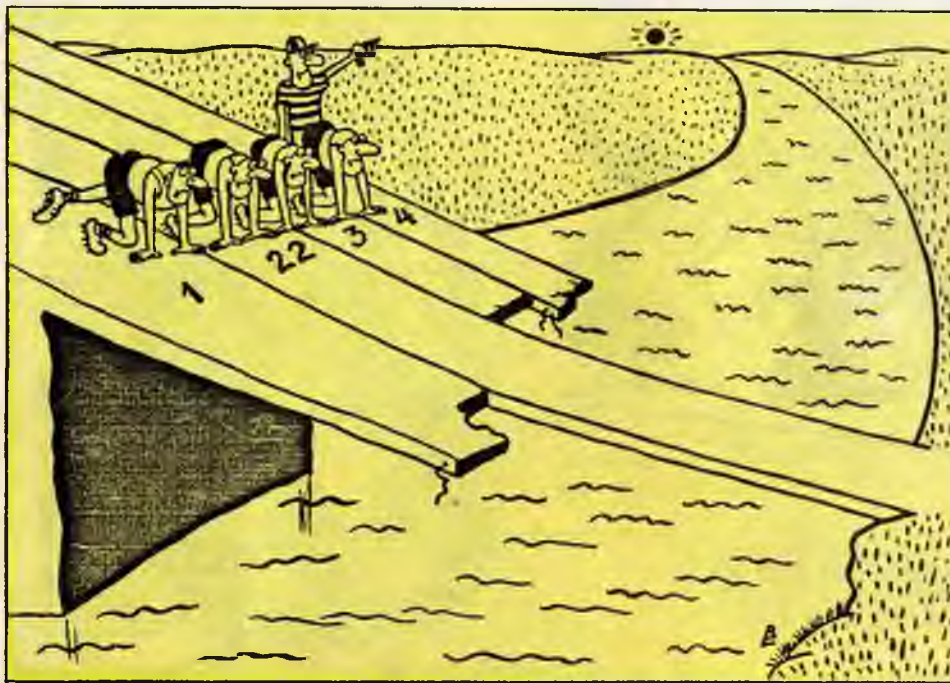
Viskijs man patīk vecs, bet sievietes — jaunas.

Erols Flains

♡XOX♡XOX♡XOX♡XOX♡XOX

Dievs radija sievieti tāpēc, ka nezināja, kā iemācīt aitū rakstīt ar rakstāmmašīnu.

Vords Hofmanis

APSVEICAM!

Tikai stipra partija var atlautes pasmieties par sevi, tāpēc vēlēšanu savienība "Latvijas ceļš" ne tikai izsludināja sev veltītu karikatūru konkursu, bet arī nosauca uzvarētājus un pēdējā pirmsvēlēšanu dienā tos cildināja stipri omulīgā gaisotnē. Tātad uzvarētāja laurus, gluži dabiski, saņēma "Dadzā" 9. numura vāks, ko zīmējis Uģis Mežavilks. Nu steigšus publicējam arī bildi, ko pēdējā brīdī konkursam iesniedza Ludmila Bulikina — tā ieguvusi otro prēmiju, ko saņem arī Adriāns Mukāns. Uz trešo pakāpienu — Bruno Aide un Agris Liepiņš. Apsveicam!

MELNAIS TELEFONS

- Hallo, vai varētu palūgt Adelīnu?
- Adelīna klausās.
- Linuk, čau, goda vārds, nepazīnu tavu balsi. Zvanu no ielas stūra un nāvīgs troksnis apkārt. Paklau, vai tu vēlētos pēc pusstundas ar mani satikties?
- It kā tu nezinātu, ka esmu darbā un nevaru. Daudz pircēju.
- Palūdz, lai Nellija pastrādā tavā vietā.
- Nekas neiznāks, viņa ir dusmīga par pagājušo reizi.
- Par nieka pusstundu?
- Zinu savu pusstundu!
- Tikai tasīti kafijas...
- Pagājušajā reizē teici tāpat, bet aizvedi uz dzīvokli...
- Vai tad bija slikti?
- Beidz! Slikti nebija, bet kāpēc vajag tieši darba laikā! Vai tu nesaproti, ka nevaru?
- Vari!
- Nevaru! Paredzama štatu samazināšana, priekšniecība tu vien gaida, lai kāds uzrautos. Klausī, ko tev saku!
- Klausies tagad, ko teikšu es! Pēc pusstundas policija jūs visus izdzīs uz ielas.
- Raivo, runā skaidrāk! Kas izdzīs? Ko izdzīs?
- Kuš, nevaru kliegt pa visu ielu. Tātad tā: pēc pusstundas jūs dzīs prom, pēc stundas gaidu tevi pagrabīnā kafūzītī. Pielēca?
- Mjā... Pielēca...
- Čau!

- Hallo, vai universālveikala direktors?
- Jā.
- Šeit zvana Atrībējs no Eldorado. Es noliku jūsu veikālā bumšu, kas tieši pēc stundas ies gaisā.
- Ko?
- Tas, ko dzirdējāt. Uz neredzēšanos!
- Pag... pagaidiet! Nelieciet nost klausuli!
- Ardievu! Hā, hā!

- Hallo, vai policija?

— Jā.

- Šeit universālveikala direktors. Glābiet!

Ziedonis Donis

LUDIS DANILANS

— Sētnieki gul — atkal nav novākuši liķus.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

LUDIS DANILĀNS

Pēdējos gados visa veida nebūšanas zēla un plauka ikvienā placī, kur Latvijas galvaspilsētā kaut kas tika pirīts vai pārdots. Tauta splaudījās, vaimanāja, bezaibildībā vainoja valdību, Augstāko Padomi un mafiju. Aplam! Nu atklāts, ka viss šis mīlzu kaitējums balstās uz tirdzniecības noteikumiem Rīgas tirgos, kurus 1985. gada 17. septembrī parakstījis Alfrēds Petrovičs Rubiķis. Neizmiedzot viņa tiesas prāva nu ievilkāsies gluži kā lietavas, kas aizsākušas septiņu guļētāju dienā.

Ārziemju izlūkdienestos pastiprinātu interesi izraisījis presē pavīdējusi vēsts par ienaidnieku atsmakošanas uzplūdiem Latvijas bruņotajos spēkos. Tomēr par šo īpatnējo ciņas paņēmieni nav izdevies iegūt papildu ziņas. Kādas mums draudzīgas valsts militārais atašējs izvirzījis drosmīgu versiju, ka nepazīstamā taktiskā paņēmiena tēvs esot drukas velniņš un atsmakošanai esot vistiešākā saistība ar atmakošanu.

UĢIS MEŽAVILKS

Līgo svētku priekšvakarā aizvien nevrozāka kļūst operatīvā situācija uz valsts robežas. Un tas arī saprotams, jo kontrabandisti un citi noziedzīgi elementi tver mirkli, mēģinot šo izmantot savās merkantīlajās interesēs. Tā Liepājas robežsargi Rucavas pusē aizturējuši divus Lietuvas iedzīvotājus, kas ar divzīrgu pajūgu pa apvedceļu mēģinājuši Latvijā ievest ne tikai uzkodas mūsu svētku galdam, bet arī totāli nobraukt visu diametru riepas svētku ugunīšanai.

Nelūgtie viesi izraidīti no valsts, preces konfiscētas un, pēc neoficiālām ziņām, tikot iznīcinātas gada visisākajā naktī.

LUDMILA BULIKINA

Ar šīm mēbelēm būsiet kā paradīzes dārzā!

a/s «**ZUNDA**»

mēbeļu fabrika «**Tūja**» piedāvā:
dzīvoklim mēbeļu komplektus
«KRIMULDA», «INGA» un «BENITA»

birojam mēbeļu komplektus
«RAIMONDS» un «GAMMA»,
kā arī datoru galdus

Mūsu adrese: Rīgā, Ūdens ielā 11/23, tālr. 459 070

Vēl «**Tūja**» var

izgatavot mēbeles
pēc individuāliem
pasūtījumiem

restaurēt mēbeles

izgatavot drāzto finieri
no pasūtītāja materiāla